

sygn. akt I C 6542/18

UZASADNIENIE

W pozwie z 7 grudnia 2017 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. M. łącznie kwoty 19 111,18 zł w tym:

- a) 17 825,50 zł tytułem należności głównej z odsetkami ustawowymi kapitałowymi od 7 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- b) 810,44 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału za okres od 22 września 2016 r. do 21 października 2016 r. wg stopy procentowej w wysokości 8,04% w skali roku, z odsetkami ustawowymi kapitałowymi od 7 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- c) 108,06 zł tytułem odsetek umownych karnych naliczonych za okres od 22 października 2016 r. do 11 lipca 2017 r. wg stopy procentowej w wysokości 8,04% w skali roku z odsetkami ustawowymi kapitałowymi od 7 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty;
- d) 367,18 zł tytułem odsetek skapitalizowanych naliczonych za okres od 12 lipca 2017 r. do 6 grudnia 2017 r.

Powód zażądał również zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, że pozwany zawarł z nim umowę kredytu, którego nie spłacił.

(pozew w epu k. 1-6; pismo uzupełniające braki formalne pozwu k. 27)

19 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniając żądanie pozwu.

(nakaz zapłaty wydany w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2370199/17 k. 9)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył orzeczenie w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Zażądał również zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do zasady jak i co do wysokości. Podniósł zarzuty:

1. braku udowodnienia wysokości roszczenia;
2. niewykazania przez powoda, że środki z kredytu zostały pozwanemu przekazane;
3. niewykazania wysokości stopy procentowej odsetek;
4. nieudowodnienia wypowiedzenia umowy kredytowej;
5. niewyliczenia odsetek naliczonych przez powoda;
6. zamieszczenia w umowie kredytu klauzul abuzywnych;
7. przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 12-13)

Powód podtrzymał stanowisko procesowe przedstawione w pozwie, wskazując, że jego roszczenie wynika z umowy o kredyt gotówkowy z 19 kwietnia 2016 r. i stało się wymagalne 12 maja 2017 r. Z przedłożonych przez powoda elektronicznych zestawień operacji wynika zaś wysokość zobowiązania, fakt przekazania kwoty kredytu i brak uregulowania zobowiązania przez pozwanego.

(pismo procesowe powoda k. 67-70v)

Postanowieniem z 11 maja 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie przekazał sprawę tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 18)

Po przekazaniu sprawy tutejszemu Sądowi pozwany nie odbierał korespondencji z Sądu. Z tej przyczyny postanowieniem z 18 stycznia 2021 r. został ustanowiony kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w osobie adwokata A. J..

(postanowienie k. 238)

Kurator w piśmie z 10 maja 2021 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym wynagrodzenia na rzecz kuratora. Kurator wskazał, że powód nie wykazał istnienia wierzytelności co do zasady i co do wysokości, gdyż nie złożył umowy kredytu. Nadto nie wykazał, że wierzytelność jest wymagalna. Wskazał, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy o kredyt, bo powód nie wezwał skutecznie pozwanego do zapłaty i nie podjął próby pozasądowego rozwiązania sporu. Podniesiono także, że wyciąg z ksiąg bankowych nie stanowi dowodu na fakt istnienia i wysokości roszczenia.

(pismo kuratora pozwanego k. 257-259)

1. Ustalenia faktyczne

19 kwietnia 2016 r. powód i pozwany zawarli umowę kredytu gotówkowego nr (...). Umowa miała obowiązywać przez 84 miesiące, licząc od daty spłaty pierwszej raty kredytu. Kredyt został udzielony w wysokości 19 38,30 zł na dowolny cel konsumpcyjny. Powyższa kwota obejmowała rzeczywistą kwotę kredytu tj. 17 000 zł oraz prowizję. Od kwoty kredytu powód naliczał odsetki (pkt. 1 i 2 umowy). Powód zobowiązany był do wypłacenia kwoty kredytu w terminie 5 dni od dnia zawarcia umowy na rachunek osobisty pozwanego nr (...) (pkt 3 umowy). Całkowity koszt kredytu został ustalony na 7920,16 zł (suma prowizji oraz odsetek za cały okres obowiązywania umowy), a całkowita kwota do spłaty wynosiła 24 920,16 zł. Prowizja za udzielenie kredytu ustalona została na kwotę 2038,30 zł i płatna była jednorazowo z kwoty kredytu (pkt 4 ust. 2 umowy).

Spłata kredytu dokonywana mogła być z rachunku osobistego (jeśli pozwany posiadał taki rachunek u powoda) lub z rachunku kredytowego (pkt 7 ust.9 umowy). Kredyt podlegał spłacie w 84 równych ratach do 20 dnia każdego miesiąca. Kredyt miał być spłacany z rachunku osobistego pozwanego prowadzonego przez powoda o nr (...) (pkt 7 umowy). Kredyt był oprocentowany zmienną stopą procentową wynoszącą na dzień zawarcia umowy 7,99% w skali roku. Na wysokość oprocentowania składały się dwa zmienne parametry: marża powoda i stawka bazowa obowiązująca u powoda. Na dzień zawarcia umowy wynosiły one: marża powoda 6,31 %, a stawka bazowa 1,68 %. Zmiana wysokości tych parametrów skutkowałą analogiczną zmianą wysokości oprocentowania kredytu. Stawka bazowa aktualizowana była przez powoda cztery razy w roku przy czym miała być ona wyznaczana na podstawie niezależnej od powoda stopy referencyjnej (...) stosowanej na rynku usług finansowych. Wysokość marży ulegała zmianie w przypadku zmiany wysokości odsetek maksymalnych określonych w kodeksie cywilnym (pkt 8 umowy). Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego była zmienna i na dzień zawarcia umowy wynosiła 7,99% w skali roku (pkt 10). Każda ze stron umowy miała prawo do jej wypowiedzenia w formie pisemnej z zachowaniem 30 dni. Powód mógł wypowiedzieć umowę w przypadku m. in. niespłacenia w terminie kredytu, jego części bądź opłat i prowizji do zapłaty. W okresie wypowiedzenia umowy pozwany był zobowiązany do spłaty całego zadłużenia, a z upływem terminu wypowiedzenia umowa ulegała rozwiązaniu (pkt 15 umowy).

Integralną część umowy stanowiły m.in. „Regulamin udzielania kredytów konsumpcyjnych dla osób fizycznych w ramach bankowości detalicznej (...) S.A.” oraz „Taryfa prowizji i opłat bankowych w ramach bankowości detalicznej (...) S.A.” i „Tabele stóp procentowych dla osób fizycznych w ramach bankowości detalicznej (...) S.A.”.

(dowód: umowa kredytu gotówkowego nr (...) k. 189-193v; regulamin k. 71-75v; Tabele stóp procentowych dla osób fizycznych w ramach bankowości detalicznej k. 84-138)

19 kwietnia 2016 r. powód przekazał na rachunek bankowy pozwanego o nr (...) prowadzony dla umowy kredytu nr (...) kwotę 19 038,30 zł. Tego samego dnia pobrał z tego rachunku prowizję w wysokości 2038,30 zł na rachunek techniczny nr (...) prowadzony przez powoda dla rozliczenia umowy nr (...).

(dowód: elektroniczne zestawienie operacji k. 276)

Pozwany początkowo spłacał raty kredytu. Spłat dokonywano z rachunku bankowego nr (...) w tytule przelewu wskazując „ (...) /2016”. Regularne spłaty rat następowały do 20 września 2016 r. Od 20 października 2016 r. pozwany zaczął spłacać raty kredytu w niepełnej wysokości i w sposób nieregularny, przez co kwoty należności przeterminowanych zaczęły się zwiększać.

(dowód: elektroniczne zestawienie operacji k. 276-295)

W dniu 27 grudnia 2016 r. wysłano do pozwanego wezwanie do zapłaty datowane na 22 grudnia 2016 r. wszywając do uregulowania kwoty 595,02 zł wynikającej z umowy kredytu gotówkowego dotyczącego rachunku nr (...) w terminie 14 dni roboczych od otrzymania wezwania.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 76; potwierdzenia nadania wezwania k. 77)

Pismem z 22 marca 2017 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu gotówkowego nr (...) o numerze rachunku (...) z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Powód wskazał w treści pisma, że całkowita kwota zobowiązania pozostającego do spłaty na dzień jego sporządzenia wynosiła 18 302,81 zł w tym 17 825,50 zł kapitału i 477,31 zł odsetek. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanemu 11 kwietnia 2017 r., a umowa uległa rozwiązaniu z dniem 12 maja 2017 r. Zadłużenie zostało tym samym postawione w stan natychmiastowej wykonalności.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 45, k. 78; kserokopia potwierdzenia odbioru k. 46, k. 79v)

2. Ocena dowodów

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów złożonych przez powoda. W ocenie Sądu dowody z tych dokumentów są w pełni wiarygodne. Wszystkie wymienione powyżej dokumenty mają charakter dokumentów prywatnych, które zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. korzystają z domniemania autentyczności oraz domniemania pochodzenia oświadczeń zawartych w tych dokumentach od ich wystawców. Powyższe domniemania nie zostały obalone przez pozwanego. Sąd nie dopatrył się również żadnych przesłanek by zakwestionować te dokumenty. Dokumenty zostały bowiem podpisane, nie noszą też śladów podrobienia czy przerobienia ani innej ingerencji w ich treść.

Wyjątek stanowią jedynie umowa o korzystanie z karty kredytowej nr (...) oraz wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) (k. 31-44). Wskazać bowiem należy, że dokumenty te nie dotyczą roszczenia dochodzonego pozwem, a stanowią dowód istnienia między stronami całkiem innego stosunku prawnego niż ten, który stanowi przedmiot niniejszego procesu.

Sąd oparł swoje ustalenia również na dowodach w postaci elektronicznego zestawienia operacji, stanowiącego inny środek dowodowy w rozumieniu art. 309 k.p.c. W zakresie oceny mocy dowodowej elektronicznego zestawienia operacji Sąd miał na uwadze art. 7 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, zgodnie z którym oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej. W konsekwencji w oparciu o przepis art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom dołączonym do pozwu i oparł na nich ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie.

3. Ocena prawna

Roszczenie powoda miało swe źródło w umowie kredytu gotówkowego. Tym samym opierało się na art. 69 ust. 1 ustawy z 22 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe. Zgodnie z jego treścią przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Powód twierdził, że pozwany nie wywiązał się z umowy, bo przestał spłacać raty kredytu. To z kolei ostatecznie doprowadziło do wypowiedzenia umowy i postawienia zadłużenia w stan natychmiastowej wykonalności.

Pozwany i jego kurator podnieśli w toku procesu szereg zarzutów, które miały doprowadzić do oddalenia powództwa. Żaden z tych zarzutów nie okazał jednak się uzasadniony.

Niesłuszne były twierdzenia pozwanego, że powód nie wykazał istnienia wierzytelności co do zasady i co do wysokości, gdyż nie złożył umowy kredytu.

Powód dołączył do akt dowód w postaci umowy o kredyt gotówkowy (k. 189), na mocy której udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 19 038,30 zł. Powód złożył też zestawienie operacji na rachunku bankowym pozwanego o nr (...), z którego dobitnie wynika, że 19 kwietnia 2016 r. kwota kredytu została przekazana na rachunek bankowy pozwanego. Powód wykazał również powyższą umowę, że był uprawniony do naliczania i pobierania tak odsetek umownych jak i karnych od zadłużenia przeterminowanego. Nadto załączył wyliczenie odsetek oraz tabele stóp procentowych obowiązujących w całym okresie trwania umowy. Pozwany zaś nie zdołał w żaden sposób wykazać faktów przeciwnych, a jego twierdzenia okazały się gołosłowne.

Niesłuszny okazał się również zarzut niewykazania przez powoda, że wierzytelność dochodzona pozwem jest wymagalna. Pozwany kwestionował bowiem, że powód wezwał go do zapłaty i skutecznie wypowiedział umowę. Wskazywał na brak dołączenia dowodu odbioru wezwania przez pozwanego.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 75c ust. 1-4 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 3, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę.

Powyższy przepis nakazuje zatem, aby wezwanie dłużnika do dokonania spłaty zadłużenia w każdym przypadku poprzedzało możliwość wypowiedzenia przez bank umowy kredytu. Zwrócić jednak należy uwagę, że w ujęciu omawianego przepisu mamy do czynienia tylko z opóźnieniem spłaty, a więc z sytuacją, gdy dochodzi do niespełnienia w terminie spłaty świadczenia pieniężnego. Zwrócić jednak należy uwagę, że przepis nie precyzuje od jakiego momentu możemy mówić o opóźnieniu w spłacie zobowiązania wynikającego z tytułu udzielonego kredytu. Zgodnie zaś z ogólnymi zasadami dotyczącymi wykonania zobowiązań każde niespełnienie świadczenia w określonym umową terminie stanowi już opóźnienie dłużnika.

W ocenie Sądu powód wykazał, że stosownie do art. 75c ustawy prawo bankowe wezwał pozwanego do dokonania spłaty zadłużenia, które na 22 grudnia 2016 r. wynosiło 595,02 zł czyli dwie raty kredytu. W zgodzie z tym przepisem wyznaczono też pozwanemu 14 dniowy termin do dokonania spłaty zadłużenia. Zaproponowano także możliwość restrukturyzacji zadłużenia. Wskutek braku spłaty powód wypowiedział umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Na dzień sporządzenia wypowiedzenia zadłużenie wynosiło 17 825,50 zł (kapitał) i 477,31 zł

(odsetki). M. M. odebrał wypowiedzenie 11 kwietnia 2017 r. osobiście kwitując odbiór przesyłki. Umowa uległa zatem rozwiązaniu 12 maja 2017 r. Tym samym wierzytelność dochodzona pozwem z pewnością jest wymagalna.

Jedynym zasadnym zarzutem okazał się ten kwestionujący moc dowodową wyciągu z ksiąg bankowych, dołączonego do pisma powoda z 1 kwietnia 2019 r. Pozwany wskazywał, że nie stanowi on dowodu na fakt istnienia i wysokości roszczenia.

Odnosząc się do charakteru prawnego wyciągu z ksiąg banku wskazać należy, że zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 15 marca 2011 r., wydanym w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12) art. 95 ust. 1 tej ustawy został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do art. 95, ustawą z 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 613), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 r., ust. 1a o treści: "moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym". Zgodnie zatem z art. 95 ust. 1a Prawa bankowego urzędowa moc prawna dokumentów bankowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. W świetle obu tych regulacji zauważyć należy, że przedstawiony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg banku jest wyłącznie i jednocześnie co najmniej dokumentem prywatnym i jako taki, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 r., I ACa 290/13, LEX nr 1451726).

Zdaniem Sądu niezależnie jednak od charakteru przedstawionego dokumentu dopuszczalne jest poczynienie ustaleń na jego podstawie odnośnie istnienia i wysokości należności przysługującej nabywcy wierzytelności. Dokument prywatny stanowi bowiem pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych zwłaszcza w sytuacji, gdy przeciwnik procesowy nie składa przeciwdowodu.

Dokonując jednak analizy przedstawionego przez powoda wyciągu z ksiąg banku Sąd dostrzegł niezgodność oświadczenia w nim zawartego ze stanem faktycznym. Dokument ten nie dotyczy bowiem umowy, którą powód powołał w pozwie jako podstawę swego roszczenia.

Powyższe nie powoduje jednak, że powództwo nie mogło zostać uwzględnione. Powód przy pomocy innych dokumentów udowodnił bowiem, że zawarł z pozwanym umowę kredytu. Złożył też dokumenty, z których wynika zarówno wysokość zadłużenia pozwanego w spłacie należności głównej, jak również wielkość należności ubocznych.

Niezasadny okazał się też zarzut zamieszczenia w umowie klauzul abuzywnych. Zarzut ten był lakoniczny i sprowadzał się zasadzie do jednego zdania. Pozwany nie sprecyzował, które dokładnie postanowienie/postanowienia umowy spełniają przesłanki z art. 385¹ k.c. i w czym owa abuzywność się przejawia. Nie zdołał też w żaden sposób udowodnić wszystkich przesłanek określonych w/w przepisem. To powodowało, że Sąd nie miał możliwości ocenić tego zarzutu co do meritum i się do niego odnieść.

Odnosząc się zaś do zarzutu przedawnienia roszczenia wskazać trzeba, że i on nie mógł odnieść zamierzonego skutku w postaci oddalenia powództwa.

Stosownie do art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Zgodnie zaś z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin

przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Z kolei art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Roszczenie powoda, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przedawnia się z upływem lat trzech.

Zadłużenie z umowy kredytu zawartej przez strony zostało postawione w stan natychmiastowej wykonalności z dniem 12 maja 2017 r. Tym samym roszczenie powoda stało się wymagalne z tą datą, a zatem uległoby przedawnieniu 20 maja 2020 r. Pozew w tej sprawie został wniesiony 7 grudnia 2017 r., co skutecznie przerwało bieg terminu przedawnienia. Nadto nawet gdyby uznać, że przedawnieniu ulegała każda rata z osobna to i tak w dacie wnoszenia pozwu roszczenie nie było przedawnione. Kredyt został bowiem udzielony 19 kwietnia 2016 r., a pierwsza rata była płatna 20 maja 2016 r. (k. 190). Tym samym wierzytelność z tytułu pierwszej raty uległaby przedawnieniu 20 maja 2019 r. Tym samym na datę wniesienia pozwu roszczenie powoda z pewnością nie było przedawnione.

Niesłusznie pozwany wskazywał też na brak udowodnienia przez powoda wysokości roszczenia. Powód złożył bowiem szereg dowodów wykazujących kwotę dochodzoną pozwem. Jednym z nich jest oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Wynika z niego, że na dzień jego sporządzenia (22 marca 2017 r.) pozwany posiadał zadłużenie w wysokości 17 825,50 zł tytułem kwoty niespłaconego kredytu i 477,31 zł jako odsetki umowne od kapitału. Z kolei wyliczenie odsetek znajduje się w dokumencie bankowym wydanym w oparciu o art. 7 prawa bankowego w postaci elektronicznego zestawienia operacji (k. 145-155). Wynika z niego, że odsetki te wynosiły łącznie 1285,68 zł w tym 810,44 zł odsetki umowne od kapitału za okres od 22 września 2016 r. do 21 października 2016 r., 108,06 zł odsetki karne umowne od kwoty 18 635,94 zł (kapitał i odsetki kapitałowe) za okres od 22 października 2016 r. do 11 lipca 2017 r., 367,18 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od 18 744 zł (17 825,50 zł + 810,44 zł. + 108,06 zł) od 12 lipca 2012 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu czyli 6 grudnia 2017 r.

Pozwany w żaden sposób nie zakwestionował poprawności powyższych wyliczeń. Nie wskazał przyczyny zawyżenia czy nieprawidłowości kwoty dochodzonej pozwem. Mimo zaś, że negocjował wysokość roszczenia nie złożył żadnego dowodu wykazującego nieprawidłowość wyliczeń powoda.

Z tych względów Sąd uznał, że roszczenie powoda jest zasadne tak co do roszczenia głównego jak i odsetkowego i w całości uwzględnił powództwo, o czym orzekł w pkt 1 wyroku.

4. Koszty procesu

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. Pozwany przegrał proces w całości i zobowiązany jest zwrócić powodowi koszty postępowania. Koszty te wyniosły łącznie 5656 zł, a złożyły się na nie:

- a) opłata od pozwu w wysokości 239 zł;
- b) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w osobie adwokata w wysokości 3600 zł, ustalone stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu;
- c) opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł;
- d) zaliczka na poczet wynagrodzenia kuratora 1800 zł.

W pkt 3 wyroku Sąd przyznał kuratorowi pozwanego adw. A. J. kwotę 3600 zł jako wynagrodzenie za pełnienie tej funkcji.

W zakresie ustalenia wysokości wynagrodzenia kuratora w tej sprawie zastosowanie znajdzie nieobowiązujące już rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 13 listopada 2013 r. w sprawie

określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej. Aktualnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w § 3 stanowi jednak, że w sprawach cywilnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, do wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony przed tym dniem, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Z tych względów Sąd zastosował § 1 rozporządzenia z 13 listopada 2013 r., który stanowi, że wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej "kuratorem" nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych.

Z tych względów Sąd przyznał kuratorowi pozwanego adw. A. J. kwotę 3600 zł, stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Połowa tej kwoty zostanie kuratorowi wypłacona z zaliczki uiszczonej przez powoda, a reszta ze środków budżetowych Skarbu Państwa (pkt 3 wyroku).

W pkt 4 wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego, jako przegrywającego proces, kwotę 1800 zł poniesioną tymczasowo ze środków budżetowych Skarbu Państwa na wynagrodzenie kuratora. Orzeczenie to oparto na art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

(...).

W., dnia 28.09.2021 r.